

## PROLOG

**N**OC MĚ VOLALA do své stinné zahrady provoněné fialkami. Běžela jsem, šlapala po jemných okvětních lístcích, křičela, a přece ze mě nic nevycházelo. Poháněla mě hrůza, nohy mě rychle, až příliš rychle nesly k tomu, čemu jsem chtěla uniknout. Věděla jsem totiž, že kdybych se podívala, přišla bych o rozum. Skrytá za polorozpadlou zdi porostlou břečtanem jsem ho spatřila. Temný obrys vytesaný měsíčním svitem. Stál bez hnutí a u nohou mu ležela mrtvola. Ne, nedívej se tam. Ne, ne, ne.

Žel, tělo zjevně neposlechlo hlavu a očima jsem přejížděla po hnědých kadeřích, modrých rtech, černých modřinách na krku. Pohlédla jsem na svou vlastní tvář, již mrtvolně sinalou. A on se zasmál, vysmíval se mému zděšení, mému strachu. Jeho krutý hlas se odrazil od zeleného listoví a já padala, padala...

Zhasla jsem lampu a v srdci mi zavládl klid. Když mě napadl příběh, musela jsem ho dostat na papír, jinak by mě mé postavy pronásledovaly. Ve dne nebo v noci, na tom nesešlo, ta odporná individua byla nenechává a netrpělivá

CÉCILE GUILLOT

jako rozmazlené děti. Ta představa se mi líbila. Svým způsobem jsem byla matkou svých románových výtvorů.

## KAPITOLA PRVNÍ

**K**AŽDÝ ČTVRTEK k nám chodila na čaj sousedka, madame de Martel s dcerou Blanche. Seděly jsme s nohama způsobně u sebe, upíjely horký nápoj a ozobávaly malinké okurkové sendviče.

„Vaše *hors-d'oeuvre* jsou vynikající,“ komentovala to paní pokaždé svým zpěvavým přízvukem.

*Hors-d'oeuvre* je francouzské slovo, které jsem navzdory každodenním lekcím nedokázala správně zapsat. *Ordevre*?

Madame de Martel vždycky přinášela různé makronky, drobné kulaté sladkosti ze své vlasti.

Nemohla jsem se dočkat, až strojená zdvořilost dospělých ustoupí klevetám a sprostým drbům. V tu chvíli jsme se s Blanche mohly vytrádit do zahrady a procházet se mezi květinovými záhony. V tomto ročním období nám poskytovaly úkryt před cizími pohledy. Před odsuzováním. Jednoduše jsme mohly být samy sebou.

„Léto už skoro končí,“ povzdechla si kamarádka, „uvědomuješ si, že už jsem tady rok?“

„Stýská se ti po Francii?“ zeptala jsem se.

Blanche neodpověděla a bloudila zrakem po živém plotě z ozdobnice, jejíž jemné bílé kvítky a chmýří se třpytily v zapadajícím slunci. Nejraději bych si ten obraz navždy zapsala do paměti: ona, tak krásná a zádumčivá v tomhle téměř snovém prostředí. Plavé kadeře jí zářily, s každým pohybem se přelévaly jako tekuté zlato. A pak ten okamžik pominul, slunce sestoupilo za řadu stromů, setmělo se. Náhle se ochladilo a ona se zachvěla.

„Na, vezmi si můj šátek.“ Podala jsem jí vlněný šátek, jímž jsem měla přikrytá ramena.

Poděkovala mi jedním ze svých osobitých mírných úsměvů, které mě naplňovaly radostí. Jako by pro mě byla čest chránit ji před drsnými teplotami této barbarské země.

Šátek jsem jí upravila a připevnila dřevěným kolíčkem. Při tom jsem se jí jemně otřela o ruku. Pokožku měla tak jemnou a bílou. Její jméno se k ní dokonale hodilo. Ani moje nezvolili vůbec špatně. Hazel, jako lískový oříšek, až na to, že moje hnědé vlasy a oči byly tmavší.

Nenápadně jsem se nadechla a nasála závan její levandulové voňavky. Nevšimla si něčeho? Setkaly jsme se pohledem a jí lehce zrůžověly tváře. V rozpacích ze mě uniklo krátké rozehvělé zasmání.

„Hazel? Blanche?“

Otočila jsem se. Matka stála ve dveřích verandy a dívala se na mě s nerozluštitelným výrazem ve tváři.

„Madame de Martel už musí jít,“ dořekla.

Šly jsme za ní dovnitř. Viděla něco? Nedala nic najevo, ale nechtěla se mi podívat do očí a už z toho prostého faktu se mi zatočila hlava. Cítila jsem se, jako by mě někdo nachytil, i když jsem neudělala nic špatného. Pocit viny mi zatínal drápy do srdce a nechtěl se pustit.



Toho večera, když jsem seděla u večeře, otec vstal a nuceně si odkašlal. Něco se děje.

„Tehle rozhovor měl přijít už dávno. Jsi ve věku, kdy by mladá dívka tvého postavení měla pomýšlet na sňatek.“

Lžíce, kterou jsem právě zvedla, ztěžka dopadla na stůl a cinkla o porcelánový talíř.

„Na sňatek?“

„Ano, slyšelas mě správně. Je na čase, aby sis našla manžela a založila rodinu.“

„Ale... já se nechci vdávat a mít děti. Aspoň ne v nejbližší době.“

„A co do té doby hodláš dělat?“ zeptala se matka jízlivě.

Konečně se na mě podívala. Chladně. Vypočítavě.

Psát. Otiskovat své děsivé příběhy. Tak bych ráda odpověděla, ale až příliš dobře jsem si uvědomovala, jak je takové přání marné. Nesmím se zachovat dětinsky. Pokud chci, aby mě vyslyšeli, musím projevit vyspělost a zdravý rozum. Nepochybovala jsem o tom, že je to trest.

„Mohla bych se stát knihovnicí.“

Celý den mezi knihami, to by byl skvělý kompromis. Mnohem příjemnější představa než si vzít úplně cizího člověka. Pro dnešní ženy je to naprosto úctyhodná práce. Nic a nikdo by mi nebránil po večerech psát.

Matka si přiložila ruku k hrudi.

„Práce. Na to ani nemysli. Proč pracovat, když se o tebe může postarat manžel?“

Začala jsem zuby. Nemluvily jsme stejnou řečí, nikdy bychom si nerozuměly.

„Nechci, abys byla jako ty takzvané moderní ženy s krátkými vlasy a velkolepými představami o manželství z lásky,“ pokračovala. „Protože až se city vytratí, co jim zbyde? Manželství z rozumu znamená jistotu. A to jako ženy potřebujeme – jistotu.“

Neznala jsem nudnější představu. V jejím pojetí bylo manželství vězením a já měla o to větší chuť utéct. Rozletět se k jeho opaku. Vstříc nebezpečí. Dobrodružství. Neměla bych však jednat ukvapeně, a tak jsem se jen usmála a odvětila:

„Nevidím se jako matka od rodiny ani jako manželka. Jak jsem řekla před chvílí, radši bych pracovala a na živobytí si vydělávala sama.“

„Nerozumím ti,“ poznamenala matka a ztrápeně zavrtěla hlavou. „Co by tomu lidi řekli? Budou si myslet, že jsme příliš chudí, než abychom ti našli dobrou partii.“

Upřímně řečeno, o budoucnosti jsem nikdy doopravdy nepřemýšlela, dospělý život mi připadal vzdálený a viděla jsem ho v mlžném oparu. A co na to řeknou lidi? To mi bylo úplně jedno. Ale čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc jsem se těšila, že budu přes den knihovnicí a v noci spisovatelkou. Jako bych konečně našla to, co jsem celý život hledala, aniž jsem o tom věděla.

„Kde bys místo knihovnice vůbec sehnala?“ snažil se namítnout otec. „Je to k smíchu, vždyť o světě práce nic nevíš.“

„Mohla bych jet do New Yorku, tam bude určitě mnohem víc volných míst než tady,“ opáčila jsem.

„Ať tě to ani nenapadne!“ vykřikla matka. „New York! To město zhýralosti! Tam hrozí tolik nebezpečí! Spořádaná žena tam nemůže žít sama. Dočista ti přeskočilo!“

Radši jsem nepodotkla, že otec tam pravidelně jezdí služebně. Pochopila jsem, že ať řeknu cokoli, nic se nezmění.

„Na zítřejší večeři jsme pozvali Jamese Davidsona. Počkej, až ho poznáš, než řekneš, že

o něj nestojíš. A o těch tvých pomatených plánech samozřejmě ani slovo,“ uzavřel otec s významným pohledem.

Když jsem odcházela z obývacího pokoje, zaslechla jsem ho zašeptat:

„Neboj se, brzo přijde k rozumu. Ta zpráva ji zaskočila, možná dokonce vyděsila. Je ještě dítě, ale rychle dospěje.“

Zadržela jsem rozčarované zasmání. Mám vůbec právo vyjádřit nějaký názor? Tak sem nás tyhle domluvené sňatky dovedly, k tomu, že se považujeme – my ženy – za prosté věci bez vlastního rozumu.

Usedla jsem k psacímu stolu. V žilách mi pomalu koloval chladný, rozhořčený vztek. Měla jsem pocit, že mi krev tuhne a mění se v led. Nedokázala jsem přijmout život, který mi nabízeli. Bylo by to jako umřít. Zavřela jsem oči a snažila se představit si po svém boku muže. Jeho ruku na mém těle. Hned jsem tu krajně znepokojivou představu zahnila. A musela bych se usmívat a skládat mu poklony před jeho společníky, tvářit se rozmile před ostatními poddajnými chotěmi.

Otevřela jsem svůj zápisník.

*Vítejte na velkém maškarním plese! Netvor se smál a šampaňské teklo proudem! S tváří skrytou za hedvábím a peřím se mohl proměnávat mezi lidmi. Nebyli oni sami podvod-*



*níci, skrývající svou pravou podstatu za úsměvy  
a krásnými slovy? Zakrátko bude z mramorové  
fontány stříkat jejich krev...*